

Veiforholdet paa Senjen.

Da en anonym i Deres avis i nr. 30 har skrevet endel om veiforholdet paa Senjen, likesaa stortingsm. Foshaug har talt i tinget for samme, tør jeg be om plads for følgende:

Naar man virkelig tar i betrakning forholdet med vei her paa Senjen, kommer man til at tro at mand lever paa et eventyrland. Et eventyr er altid noget som er uforekommelig.

Tænker man sig til, at Senjen er Norges nest største ø, og mod vegetationer eller natur som ikke har make at øine langs den norske kyst, og dertil landets skovrikeste og enda har staten ikke sat spade i marken til at arbeide statsvei. Tar man sig en tur f. eks. til vor nabo Hindøen vil man finde et veinet som omslynger øen, baade langs kysten og over eier og daler, eller nedlagt hundreder av tusinder for ikke at si millioner. Tør man ikke saa paa staa at man lever i et eventyrland, ti alt som heter eventyr er jo det som er mest utrolige.

I forbindelse herved skal jeg faa lov at nævne de forskjellige krav, som er fremlagt fra folket her og stillet for offentligheten. I 70-aarene var der henstillet til amtet om at ta skridt til vei arbeide gjennom de mest nødvendige landsbygder. Den gang var man byd lidt hjelp som man kunde betrakte som det nuværende amtsbidrag, men blev ikke vedtat.

I 80-aarene var man ute igjen og da fik man et stykke vei upstukket langs Laksfjorddalen. Likesaa blev del valgt en utsending som skulde møte den daværende amtsingeniør paa Finsnes for at faa støtte av ham, men da det indtraf paa søndag og ingeniøren var optat med sin andagsbok, kunde dem ikke faa ham i audiens, og skulde han ha uttalt at senjeværingene skulde nok faa vente før dem skulde opnaa denslags. Aa jamen fik vi det ogsaa.

I 1913 tok jeg initiativet for veikrav og et flyveskrift blev da sendt gjennom Lenvik og Tromsø, den del som ligger paa Senjen og skaffet en hel del underskrifter og ledsaget det med et andr. gjennom Lenvik herredsstyre og videre til det havnet i stortingsalen, hvor det antagelig er blir forskjyvet enten i kurven eller paa et andet forkjært sted, uten at opnaa de mindste løfte engang for vei.

Den gang var det Foshaug skulde indstille paa nødvendig heten av veikravet, men for svarstalen var vistnok for svak.

Nei, eventyrlandet får vel arbeide sig selv vei som de har begyndt, hvis dem vil ha nogen.

Naar jeg nu har nævnt disse elendige forhold her skulde jeg ha ønsket at veidirektøren har gjort sig en trip og set paa forholdet, mon tro om han ikke skulde ha faat det indtryk, at en vei langs Laksfjorddalen og videre gjennom Svandalen til Berg skulde ha vært bygget for det væsentlige paa statens bekostning, eller for et 5te dels bidrag, da staten jo eier en hel del av det tæreng som nævnte veilegeme vilde bli lagt paa.

O. Jørgensen.